

Zašto volim Međugorje?

Autor Administrator

Volim

Međugorje i rado ga posjećujem kada god je to moguće. Volim osjetiti tu posebnu atmosferu i ugođaj mira, nači se u mnogim svijeta svih rasa i boja, jezika i kultura; hodočasnika različitih po svemu osim po odanosti svojoj Gospoj kojoj su se dobrobiti približiti i pokloniti.

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/do_krizevca.html

Zašto volim Međugorje?

Volim

Međugorje i rado ga posjeéujem kada god je to mogué. Volim osjetiti tu posebnu atmosferu i ugo`aj mira, na`i se u mnoštvu svijeta svih rasa i boja, jezika i kultura; hodo`asnika razli`itih po svemu osim po odanosti svojoj Gospi kojoj su se došli pribli`iti i pokloniti.

Volim

vidjeti te ljudе koji zra`e vjerom i nadom; gledati razdraganost i oduševljenje na njihovim licima dok mole zajedni`ki na Križnom putu prema Križevcu ili Brdu Uka`anja, dok `ekaju red za Ispovijed, dok sjede u Crkvi, pa i kad se okrepljuju na međugorskim terasama. Ne idem tamo i ne o`ekujem to da bih i ja doživio `udo da povjerujem u Međugorsko `udo, koje bi me pokrenulo i promijenilo. Pomicio sam se s time da je to dato samo najboljima, a ja vjerojatno nisam među njima. Vjerujem da ništa manje nije odgovorno slijediti svoj put i nositi svoje breme; bilo bi preoholo re`i – svoj križ. U biti, što nam treba ve`e `udo od ovoga koje nam je dato - da možemo vidjeti, `uti, osjetiti i spoznati sve što nas okružuje, kao i same sebe, zar sve to nije dovoljno `udesno da nas drži naj`vršaoj odanosti prema daru vjere koju smo naslijedili.

Ako niste

bili u Međugorju, ili ako ste bili ali niste u posljednje vrijeme, evo vam prilike fotografijama lјutog kamenjara pro`i kržni put do jednog od dva glavna cilja hodo`asnika – do Križevca (drugi je Brdo Uka`anja). Ako želite više - možete se osvrnuti na jedan raniji putopis iz Međugorja. Link: Međugorje

Etno selo u Međugorju

Znali smo

za Etno selo, znali smo da se radi o velikom

turistièkom projektu, ali to smo vidjeli daleko je prema;ilo sva na;a oèekivanja. Na mjestu gdje je nedavno bio suhi kamenjar ugnijezdilo se pitomo naselje s lijepim tradicionalnim kamenim kuæicama poredanim nizove koji èine prave kalete, sa svježim, fino kultiviranim zelenim povr;inama, palmama, jezercima i vodoskocima, s malim zoolo;kim vrtom, magarèiæima, kozliæima i paunovima, s hotelima, restoranima i prostranim amfiteatrom za razlièite kulturnoumjetnièke i druge priredbe. Kapa dolje investitorima i arhitektima. Zbilja, ;to se sve s novcem može napraviti? Ali, malo nas je zaèudilo ;to nema ljudi. Veliki lijepi restoran gotovo prazan. Naruèili smo tek reda radi. Kava hladna, kolaè sumnjiva izgleda. Sve smo ostavili netaknuto. Nitko nije upitao ;to ne valja. Je li to odgovor za ;to nema gostiju? Šteta. Ali, sigurni smo, ako su znali napraviti ovaj prekrasni kompleks, popravit æe i ponudu; treba im samo malo vremena...

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/etno_selo.htm

Pred tri

godine ovaj nam je motel bio najugodnije otkriæe na cijelom putovanju i željeli smo ga svakako ponovo posjetiti. U međuvremenu posve sluèajno upoznali smo gazdaricu Miru, što je ubrzalo naš dolazak. A kada smo upoznali i ostatak obitelji, supruga Juru, koji je cijeli svoj život uložio u ovaj posao, kao i sina Matu, izuzetno finog i dragog mladog èovjeka, kome su veæ predata upravljaèka prava i odgovornosti, kao i ostale èlanove obitelji, postalo je jasno kako je bilo moguæe da i u okruženju, koje nije uvijek bilo baš prijateljsko, veæ tolike godine - tridesetosam – kako s ponosom istièe Mira, postoji ovaj biser na Trebižatu uz gradiæ Ljubuški.

Galerija slika: <http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/trebizat.html>

ovdje nije promijenilo od našeg zadnjeg posjeta, sve je jednako dobro i na najvišoj razini: ambijent ugodan, posluga uljudna i decentna: pustit æe vas da se u miru bavite svojim doruèkom dok odmarate oèi i sanjarite uz zelenu ljepoticu rijeku „bez povratka“, ali i èuti, ako želite, zanimljive prièe iz bogate povijesti ovoga kraja. O hrani bi mogao pisati samo struènjak kalibra Veljka Barbierija, a ja mogu tek ponoviti: izvrsno, odlièno, ne može biti bolje. Ne moraju daleko iæi oni iz Etno sela, neka samo prepišu Jurinu formulu.

Mladi šef

Mate, koji je po svemu što se da vidjeti, preuzeo ne samo najbolje osobine svojih roditelja, nego i njihovo i skustvo, a i èinjenica da je školovan upravo za turistièko ugostiteljsku struku, jamac je sigurne buduænosti obiteljskog posla. Obišli smo cijeli ambijent u kome radi dvadesetak vrijednih djelatnika: sve je moderno i funkcionalno, a iznad svega uredno i èisto. Mira i Jure su bez formalnih obveza, u mirovini, ali se njihov doprinos i njihov duh osjeæea na svakom koraku i usvakom djeliæeu složenoga projekta. I savjetujemo Mati da ih „èuva“ i da tako ostane što dulje.

Nemoguæe

je pisati o Motelu a ne osvrnuti se na cjelokupni izgled objekta, posebno na interijere. Sve je osmišljeno i ureðeno u finom rustikalnom stilu s nizom duhovitih i tehnièki vrlo zahtjevnih rješenja. Sve je djelo Jurine imaginacije i njegovih ruku. Mene se posebno dojmio profesionalni postav reprodukcija starih obiteljskih fotografija, ureðenje obale i konoba.

Dva dana

na ovom prekrasnom mjestu, s ovim divnim ljudima, prošla su kao tren. Dobra hercegovaèka blatina, najbolji pršut, tradicionalni uštipci sa sirom iz mijeha i maslinovim uljem, potièu sjeæanja i razgovor. Sve nas je dirnula prièa o velikoj ljubavi dvoje mladih koje prekinu surovi rat, da bi se ponovo našli teku sumrak svojih godina; o tome, moæda drugom prilikom. A potom - zamislite sobu s terasom ponad tihe rijeke, mjesecušum vjetra kroz krošnje vrba i žablji orkestar s programom kroz cijelu ljetnu noæ. Veæ smo rezervirali sobu za sljedeæi put...

Don Marko

Jedan od glavih razloga za put u Međugorje bio je posjet don Marku Kutleši u župi Gabela Polje kod Metkoviæa. Davno smo se dogovorili ali nikako realizirati dovoreno. Malo podaleko, obveza dosta, a uvijek bude nakako najlakše odgoditi stvari za neku drugu prigodu.

Galerija slika: http://mojsvijet.hr/galerije/medjugorje/don_marko.html

Kako bi

vam predstavio don Marka? Evo, samo nekoliko detalja, ograðujuæi se, naravno, jer to pišem kao prijatelj. Dugogodišnji misionar u Ruandi, zaljubljenik u Afriku, jedva izvukao živu glavu za graðanskog rata između Hutua i Tutsia, istinski sveæenik odan do kraja evanđelju, po svojoj skromnosti, možda najslièniji slici sv. Franje, a po vedrini, odanosti svome pozivu i vjeri, bl. Wojtyli, ili možda fra Bonaventuri Dudi. Nije imao mira dok nije izmolio svoga biskupa Ratka da ga oslobodi provilegirane i èasne uloge katedralnog kapelana kako bi bio što bliže malenima i potrebitima. U svojoj, možda, pretjeranoj skromnosti, opasno se zamjerio rođenoj sestri, èasnoj s. Aurelini, jer je nije htio poslušati da konaèeno zamijeni stari i pohabani tepih u župnom dvoru.

Ne pišem ovo

o don Marku za to što mi se èini da mi je on preostao kao jedan od rijetkih prijatelja; neovisno o tomu, on je, od kada ga znam, a to je od mladenaèkih dana, konstanta i najbolji primjer, pravoga prijatelja, dobra èovjeka, a potom uzorna sveæenika, za koga vjerujem da je sretan u svome pozivu, da se nikada nije pokolebao na svom putu (kao ja) i da istinski vjeruje u Rijeè koju propovijeda.

Ne bi bio

dobar opis don Marka ako ne bismo spomenuli njegovu vedru narav i sklonost humoru. U mlaðim danima, tijekom školovanja, kada je trebalo pripremati kakvu predstavu, Marko je uvijek dobivao uloge sa šaljivim kontekstom, jer je zahvaljujuæi svom prirodnom daru znao uvijek izazvati salve smijeha. U susretima s don Markom razgovor prije ili kasnije skrene na Afriku, a onda prièi o neobiènim zgodama i nezgodama iz misionarskog života nikad kraja. Jednom, dok je govorio Misu, dotrèao je djeèak ministrant, koji je malo zakasnio i mirno zauzeo svoje mjesto uz Oltar. Kako je bio posve gol, don Marko ga je blago ukorio: „Pa mogao si se barem pristojno obuæi za Misu“. Djeèak je otrèao i ubrzo se vratio: stavio je kravatu oko vrata.

Ni ovoga

puta nije moglo bez malo šale. Dok smo se vozili cilju uspostavili smo mobitelsku vezu. Don Marko je detaljno objašnjavao kako æemo ga naæi, ali što je više objašnjavao sve je bilo zamršenije i ja sam konaèno odustao od nastojanja da pohvatam konce. Don Marko se brinuo i svako malo zvao i davao nove upute. Kad smo došli u mjesto, stali smo i upitali prvu osobu na koju smo naišli, bila je to ljubazna gospoða srednjih godina, kako doæi do Crkve; samo je pokazala rukom i rekla: „Samo naprijed prema Crkvi“. Kada smo stigli još jednom smo upotrijebili mobitel, don Marko je zabrinuto upitao: „Gdje ste sada?“ Odgovorio sam mu: „ Pogledaj kroz prozor. Ako nas ne vidiš, zalutali smo“. Na prozoru se pojavilo nasmiješeno lice don Marka.

Srdaèan

doèek, ugodan razgovor, potsjeæanje na prohujala vremena, na djetinjstvo i rodni kraj, i naravno na Afriku; kratki osrvt na aktualne nevolje hrvatskog puka, „Plaè kamenja hrvatske pustinje“, nevolje Europe kao i cijelog èovjeèanstva; pa obilazak i slikanje za uspomenu ispred lijepo crkve i župnog dvora („je li veæa ova ili ona u Ruandi?“), i najvažnije: kavica s èasnim sestrama u njihovom domu gdje vode djeèji vrtiæ. Osvaja nas njihova srdaènost, oduševljenje za svoj posao i poziv kojemu se bez rezerve predaju. Tu upoznajemo susjedu iz svoga mjeseta, kojoj je mladoj i lijepoj, cijeli svijet sa svim svojim izazovima bio pred nogama, koja je sve to ostavila kako bi ovdje došla služiti i klanjati se Raspetom.

Oprostili

smo se i krenuli u Međugorje. Don Marko je imao svoje redovite župne obveze, pa nije mogao s nama. Nadao sam se da bih se još mogao isповjediti, ali to je ipak ostalo za drugu prigodu; moram se bolje pripremiti; do tada preostaje mi hrvati se sa samim sobom kako znam i umijem.

A.B.